

Sygn. akt VII U 513/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 kwietnia 2023 r. w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 02 lutego 2021 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 513/21

UZASADNIENIE

M. P. w dniu 3 marca 2021 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 lutego 2021 r. znak: (...), odmawiającej przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu swojego stanowiska ubezpieczony wskazał, że w dniu 26 września 2019 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził u niego niezdolność do pracy, lecz organ rentowy odmówił mu przyznania świadczenia. Ubezpieczony kwestionując orzeczenia lekarzy orzeczników ZUS, dołączył do odwołania skierowanie do szpitala w związku z rozpoznaniem I50 niewydolność serca oraz zaświadczenie o stanie zdrowia z 17 lutego 2021 r. Ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji poprzez uznanie go za niezdolnego do pracy (odwołanie z dnia 3 marca 2021 r. – k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że w toku postępowania z dnia 26 stycznia 2021 r. ubezpieczony nie został uznany za niezdolnego do pracy. Wobec niespełnienia przesłanki z art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, organ rentowy zaskarżoną decyzją odmówił M. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 26 marca 2021 r. – k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony M. P., ur. (...), pracował jako monter sieci wodno-kanalizacyjnej do 2013 roku. W dniu 6 maja 2014 r. ubezpieczony doznał złamania kręgu L1, leczy się również z przyczyn kardiologicznych i diabetologicznych (dokumentacja medyczna – a.r.).

W dniu 26 czerwca 2019 r. M. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz Orzecznik ZUS w dniu 26 września 2019 r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy na okres do dnia 30 września 2020 r. wskazując jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy 28 grudnia 2016 r. Od ww. orzeczenia, ubezpieczony nie złożył sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. W związku z tym, decyzją z dnia 29 października 2019 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia łącznie wszystkich przesłanek określonych w treści art. 57 i art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, albowiem niezdolność do pracy nie powstała w okresach wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3, jak również w ciągu 18 miesięcy od ich zakończenia. Ostatni okres ubezpieczenia ustał bowiem w dniu 19 lutego 2015 r. Ponadto ubezpieczony nie spełnia również warunków określonych w art. 57 ust. 2, co pozwoliłoby na wyłączenie wymogu z art. 57 ust. 1 pkt 3, nie jest bowiem całkowicie niezdolny do pracy. Organ rentowy wskazał również, że ubezpieczony legitymuje się ogólnym stażem pracy w łącznym wymiarze 34 lat, 1 miesiąca i 13 dni. M. P. w dniu 13 listopada 2019 r. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 29 października 2019 r. Wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2021 r. sygn. akt VII U 4745/19 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie od powyższej decyzji (wyrok z dnia 6 kwietnia 2021 r. wraz z uzasadnieniem – k. 143-153 a.s.).

M. P. w dniu 4 września 2020 r. złożył wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – a.r.). W toku postępowania lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 18 grudnia 2020 r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31 grudnia 2021 r. Częściowa niezdolność do pracy istniała w dniu 1 marca 2020 r. Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 26 stycznia 2021 r. stwierdziła brak niezdolności do pracy M. P.. W związku z powyższym organ rentowy wydał decyzję z dnia 2 lutego 2021 r. znak: (...) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – a.r. orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – a.r., decyzja odmowna ZUS – a.r.).

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji, a Sąd w toku postępowania, postanowieniem z dnia 4 października 2021 r., dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: kardiologa, psychiatry i internisty-diabetologa celem wykazania faktu: czy strona odwołująca się w dniu wydania zaskarżonej decyzji była zdolna czy też całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu się, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy strona odwołująca się jest zdolna czy też częściowo niezdolna do pracy, tj. utrata w znacznym stopniu niezdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to zdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia strony ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (postanowienie z dnia 4 października 2021 r. – k. 36 a.s.).

W opinii z dnia 15 grudnia 2021 r. biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych diabetologii i angiologii wskazał, że ubezpieczony przede wszystkim wymaga systematycznego leczenia, okresowej weryfikacji dawek insuliny, przestrzegania diety cukrzycowej, edukacji diabetologicznej, redukcji wagi ciała. Istniejące u badanego niedocukrzenia mają przebieg lekki lub średni i są prawidłowo odczuwane przez opiniowanego. Bez potwierdzonych ciężkich niedocukrzeń i bez ostrych metabolicznych powikłań cukrzycy. Przebieg schorzenia niewyrównany o czym świadczy poziom hemoglobiny glikowanej HbA1c. To niewyrównanie cukrzycy związane jest z niesystematycznym przyjmowaniem leków, niedostosowaniem dawek insuliny do poziomu glikemii, jak również niewłaściwą dietą (co zostało opisane w dokumentacji medycznej). W trakcie trwania schorzenia doszło do pojawienia się późnych powikłań mikroangiopatycznych cukrzycy w postaci polineuropatii cukrzycowej – stan zaawansowania niewielki. Ponadto ubezpieczony leczy się na nadciśnienie tętnicze, obecnie dobrze kontrolowane przy pomocy leków hipotensyjnych, stabilną chorobę niedokrwienną serca, a ponadto zmiany zwyrodnieniowe w układzie kostno-stawowym. Biegła wskazała, że schorzenia internistyczne w tym cukrzyca nie sprowadzają niezdolności do pracy. W przypadku cukrzycy z ograniczeniami takimi jak praca zmianowa oraz praca na wysokości. Biegła, po badaniu ubezpieczonego i po analizie dokumentacji medycznej że nie znalazła podstaw do stwierdzenia u ubezpieczonego niezdolności do pracy z przyczyn

internistycznych w tym diabetologicznych. Odwołujący się w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie był niezdolny do pracy z przyczyn internistycznych, w tym diabetologicznych (opinia lekarza biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych, diabetologii i angiologii z dnia 15 grudnia 2021 r. – k. 15-54 a.s.).

W opinii z dnia 15 grudnia 2021 r. biegły sądowy z zakresu kardiologii rozpoznał u ubezpieczonego nadciśnienie tętnicze, obecnie dobrze kontrolowane przy pomocy leków hipotensyjnych, stabilną chorobę niedokrwienną serca, a ponadto zmiany zwyrodnieniowe w układzie kostno-stawowym oraz otyłość i cukrzycę t.2. Analizując stan układu krążenia biegły stwierdził, że nie ma podstaw do stwierdzenia u ubezpieczonego niezdolności do pracy z przyczyn kardiologicznych (opinia biegłego sądowego w zakresie kardiologii – k. 58-59 a.s.).

W opinii z dnia 21 listopada 2022 r. biegły sądowy psychiatra wskazał, że orzeczeniem LO ZUS z dnia 26 września 2019 r. ubezpieczony uznany został za częściowo niezdolnego do pracy. Obecny badaniem, biegły nie stwierdził poprawy stanu zdrowia, zaburzenia psychiczne utrzymujące się nadal na podobnym poziomie. Ze względu na ich organiczne podłoże rokowanie jest niepomyślne. Biegły stwierdził, że odwołujący się jest nadal po 30 września 2020 r. częściowo niezdolny do pracy trwale. Częściowa niezdolność do pracy istnieje od 28 grudnia 2016 r. (data zarejestrowania w PZP i rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego). Biegły wskazał, że od ostatniego badania orzeczniczego nie nastąpiła zmiana stanu zdrowia psychicznego (opinia biegłego psychiatry – k. 117-120 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty oraz na podstawie dokumentów obrazujących przebieg postępowania przed organem rentowym i przebieg zatrudnienia ubezpieczonego. Zostały one ocenione jako wiarygodne, ponieważ ich treść oraz forma nie budziły zastrzeżeń. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na opiniach sporządzonych przez biegłych sądowych: z zakresu chorób wewnętrznych diabetologii i angiologii E. R., kardiologa W. S. oraz psychiatry M. P.. Wskazane opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy z uwzględnieniem dostępnej w sprawie dokumentacji medycznej ubezpieczonego.

Organ rentowy nie wniósł uwag do opinii biegłego sądowego kardiologa, psychiatry i internisty-diabetologa. Odwołujący się zgłaszał zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych, lecz poza wskazaniem, że nie zgadza się z ustaleniami biegłych sądowych, nie podnosił żadnych merytorycznych zarzutów w stosunku do opinii. Polemizował w zasadzie jedynie z opiniami biegłych, przy czym dla poparcia swego stanowiska nie powoływał takich argumentów, które mogłyby poddać w wątpliwość rzetelność sporządzonych opinii. Przy tym podkreślić należy, że biegli swoje stanowisko szeroko uzasadnili, odwołali się do konkretnych informacji o stanie zdrowia ubezpieczonego i na tej podstawie opierali swoje wnioski. Sąd nie znalazł podstaw, by temu wnioskowaniu zarzucać brak logiki czy sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego. Przeprowadzony dowód z opinii tych biegłych nie został w sposób skuteczny zakwestionowany w toku postępowania przez skarżącego. Jego zarzuty oraz subiektywne stanowisko nie zostało odzwierciedlone w opiniach, które Sąd uznał w pełni za prawidłowe i zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 lutego 2021 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Rozpoznanie sprawy w analizowanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz.U. z 2021 r. poz. 11), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W

tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Dokonując rozważań dotyczących zasadności odwołania, w pierwszej kolejności wskazać należy, że renta z tytułu niezdolności do pracy może być przyznana ubezpieczonemu, który spełnia łącznie przesłanki określone w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504, dalej jako ustawa emerytalna), a więc:

1) jest niezdolny do pracy,

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12 albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów,

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Pierwsza z przesłanek, a więc niezdolność do pracy, jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy emerytalnej). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004r., II UK 222/03). Przepis art. 12 ustawy emerytalnej rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 ww. przepisu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 grudnia 2000r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979r., II URN 111/79). Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiejkolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarabkowania wykonywaniem jakiejkolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, czyli jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2004r., I UK 28/04). Z kolei wyjaśnienie częściowej niezdolności do pracy i treści pojęcia „pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji” wymaga uwzględnienia zarówno kwalifikacji formalnych (czyli zakresu i rodzaju przygotowania zawodowego udokumentowanego świadectwami, dyplomami, zaświadczeniami), jak i kwalifikacji rzeczywistych (czyli wiedzy i umiejętności faktycznych, wynikających ze zdobytego doświadczenia zawodowego) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2006r., I UK 103/06). Dopiero zatem zmiana zawodu w ramach posiadanych kwalifikacji i brak rokowań odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu dają podstawę do przyznania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 października 2009r., II UK 106/09, z dnia 8 maja 2008r., I UK 356/07, z dnia 11 stycznia 2007r., II UK 156/06 i z dnia 25 listopada 1998r., II UKN 326/98). Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006r. (I PK 153/05) częściowej niezdolności do pracy, polegającej na utracie w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, nie wyklucza możliwość podjęcia przez ubezpieczonego pracy niżej kwalifikowanej. Ubezpieczony, który jest częściowo niezdolny do pracy może być jednocześnie z samej definicji zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w nieznacznym

stopniu. Tak samo, gdy ubezpieczony wykonuje pracę, która nie jest zgodna z posiadanymi kwalifikacjami, a już na pewno, gdy jest pracą poniżej poziomu posiadanych kwalifikacji. Aktualny jest zatem pogląd o konieczności ujmowania łącznie aspektu medycznego i ekonomicznego niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., sygn. akt II UKN 675/98).

W orzecznictwie przyjmuje się również (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2003r., II UK 11/03 oraz z dnia 5 lipca 2005r., I UK 222/04), że decydującą dla stwierdzenia niezdolności do pracy jest utrata możliwości wykonywania pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu przy braku rokowania odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Prawa tego nie można w szczególności wywodzić z przewidzianych w art. 13 ustawy emerytalnej przesłanek, a więc: stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, przy wzięciu pod uwagę rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych, bowiem odnoszą się one tylko do ustalania stopnia lub trwałości niezdolności do pracy. Są więc bez znaczenia, jeżeli aspekt biologiczny (medyczny) wskazuje na zachowanie zdolności do pracy. Obiektywna możliwość podjęcia dotychczasowego lub innego zatrudnienia, zgodnie z poziomem kwalifikacji, wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych może być brana pod uwagę tylko wówczas, gdy ubiegający się o rentę jest niezdolny do pracy z medycznego punktu widzenia, gdyż oba te aspekty muszą występować łącznie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999r., sygn. akt II UKN 675/98). O niezdolności do pracy nie decyduje więc niemożność podjęcia innej pracy warunkowana wiekiem, poziomem wykształcenia i predyspozycjami psychofizycznymi, lecz koniunkcja niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo - lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 lutego 2016r., III AUa 1609/15).

Badając istnienie analizowanej, a w przedmiotowej sprawie spornej przesłanki warunkującej przyznanie ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: kardiologa, psychiatry i internisty-diabetologa. Ich ocena została już zaprezentowana w części obejmującej ocenę dowodów, dlatego w tym miejscu, odwołując się do niej ogólnie, należy jeszcze raz wskazać, że opinie te są rzetelne oraz jasno i przekonująco uzasadnione, stanowiły więc podstawę wydanego w sprawie orzeczenia. Biegli byli zgodni co do oceny stanu zdrowia M. P., w szczególności biegli z zakresu chorób wewnętrznych diabetologii i angiologii oraz z zakresu kardiologii zgodnie stwierdzili, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy w jakimkolwiek stopniu. Biegły psychiatra stwierdził, że odwołujący się jest nadal po 30 września 2020 r. częściowo niezdolny do pracy trwale, a częściowa niezdolność do pracy istnieje od 28 grudnia 2016 r. (data zarejestrowania w PZP i rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego). Słusznie organ rentowy zauważył w tym zakresie, że jeśli częściowa niezdolność do pracy powstała 28 grudnia 2016 r. to ubezpieczony nie spełnia warunku o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 3, a także art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazać należy, że decyzją z dnia 29 października 2019 r., znak: I/15/045074699 organ rentowy odmówił M. P. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ częściowa niezdolność do pracy powstała właśnie 28 grudnia 2016 r. Decyzja ta została zaskarżona i wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie o

sygn. akt VII U 4745/18 oddalił odwołanie. Sprawa toczy się aktualnie w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt III AUa 1300/21.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał odwołanie M. P. za niezasadne. Postępowanie odwoławcze potwierdziło prawidłowość ustaleń organu rentowego w zakresie oceny jego stanu zdrowia i kwalifikacji jego osoby jako niebędącego niezdolnym do pracy. Tym samym, zgodnie z cytowanymi na wstępie przepisami, odwołujący się nie spełnia warunków koniecznych do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uznał, że odwołanie podlegało oddaleniu, o czym orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.